

1 שׁו"ע או"ח סימן תרלה

(א) סוכה, אע"פ שלא נעשית לשם מצוה, כשרה; והוא שתהיה עשויה לצל, כגון סוכת א"י, נשים, בהמה, כתאים, רועים, קייצים, בורגנין, שומרי שדות; אבל סוכה שנעשית אליה, פסולה, לפי שלא נעשית לצל. לפיכך החוטט בגדייש ועשה סוכה, אינה סוכה, שהרי לא עומד גדייש זה לצל (ומה שעשו אח"כ הוא תעשה ולא מן העשי) (טור).

2 משנה ברורה על או"ח סימן תרלה

(א) שתהיה עשויה לצל - דאע"ג דסוכה לשם חג לא בעין (א) לשם סוכה בעין כדכתייב חג הסוכות תעשה (ב) ככלומר תעשה לשם סוכה להגין תחת צילה (ג) דבשביל כל הוא דמקריא סוכה שסוככת מן החורב ולאפוקי אם עושה אותה לצניעות בעלמא להשתמש שם לפעם שלא יראו אותו או לדור (ד) בה כל השנה או לאוצר דזה אינה בכלל סוכה ומניין אלו יודען בכלกรณ דקחшиб לסתמן שעשיית הסכך לצל הייתה להגין מושרב ושם לא לצניעות בעלמא (ה) אם אלו רואין שמסוככת יפה שאון עושים כן בשבייל צניעות מוכחה מלטה שעשייתה הראשונה לצל היתה:

3 אבני נזר

4 שׁו"ע או"ח סימן תרלט

(ה) ירד גשמי, הרי זה נכנס לתוך הבית; מאימתי מותר לפנות, משירדו לתוך הסוכה טפות שאם יפלו לתוך התבשיל יפל אפילו התבשיל של פול: הגה - ואפילו אין התבשיל לפני (סמ"ג והגחות אשיר"י).ומי שאינו בקי בזה השיעור, ישער אם ירדו כ"ב גשמי לבית אם היה יוצא, יצא מסוכתו ג"כ (א"ז והגחות אשיר"י פרק הישן ומרדכי פ"ב מימוני פ"ז ומהריל'); וכל זה דוחק באשר מים או לילות של סוכות, אבלليلת הראונה צריך לאכול בזאת בסוכה אף אם גשמי יורדים (טור ור"ז והרא"ש), יקדש בסוכה (כדי) שיאמר זמן על הסוכה (ת"ה סי' צ"ה):

5 משנה ברורה על או"ח סימן תרלט

(לה) אבלليلת וכו' - דאף שהוא מצטרע מחמת הגשם וכל מצטרע פטור מסוכה סבירה ליה להרמ"א כדעת הפוסקים דסובריין דבלילה ראשונה אף מצטרע חייב וטעמים דכיוון דגמרין ט"ז מ"ז מהג המצות לגמרי גמרין מה התם בכל גווני חייב אף בסוכות כן. ודע דיש עוד (סג) מגдолין הראשונים דסבירא להו דגוזרה שוה זו לאו להכי אתיא ואין חלק ביןليلת הראונה לשאר מים וע"כ הכריעו (סד) כמה אחרונים דאף דמחוייב לאכול בסוכה מחמת ספק ברכת לישב בסוכה לא יברך דספק ברכות להקל (סה) עוד כתבו דראוי להמתין (סו) עד חצות הלילה פן יעבור (סז) הגשם דאם יעבור יכנס לソוכה ויברך ברכות לישב בסוכה ויאכל ויזא בזזה המ"ע לכ"ע ויש מאחרונים שכתבו אכן כדי להמתין כל כך אדם ימתין עם אכילת ב"ב הגודלים והקטנים אין לך מניעת שמחות יו"ט יותר מזה [שע"ת] וכן בא"ר ופרי מגדים לא האצירו שיעור חחות רק כשעה או שתיים ואם לא פסקו יעשה אז קידוש בסוכה כמו שכתב הרמ"א:

6 שער הציון על או"ח סימן תרלט

(סה) ח"א ובכורי יעקב וחיליה מהא דפסק המ"א בסימן רפ"ט שימתיין עד חצותليلת אויל יביאו לו לקידוש: (סז) וייתר מחצאות לא ימתין זמן אכילת סעודה ראשונה הוא לכתבה ג"כ רק עד חצות וככ"ל: (סז) ואם מצטרע ברעב או בשינה ע"י המנתנו [ובפרט כשהזמן אכלו אורחים עניים ומסתמא לא אכלו כל היום והם תאבים לאכול ומצטרעים] אין לו להמתין דمم"ג אם מצטרע חייב בודאי יכול לאכול ויזא בזזה המ"ע ואם מצטרע פטור ג"כ יכול לאכול [בכורי יעקב] ואפשר עוד דלענין עניים דקיים אם יעכבים מלאכול איסורה נמי איכא דהן אינם מחוייבים לצאת כל הדיעות ואייכא חשש דבל תארח עיין ר"ה דף ד': (סח) ואפילו הוא אחר חצות דכמה פוסקים ס"ל אף אחר חצות הוא עדין זמן אכילה בסוכה:

7 מעשה רב

8 ביאור הגרא"

וכ"ז דוקאכו. ממ"ש אי בעי אכילת חובה לאכול ב"ט פת ממ"ש בברכות מ"ט ב' שבתות וו"ט שלא סגי כו' וע"כ פת קאמר דלהתענות אפי' בר"ח אסור ותני הר"י דנ"מ שאם ירד גשמי דבלילה הראשונה אף אם ירד גשמי חובה וע' בראש"ש שם וכ"כ בסמ"ק אבל בתוס' כתוב שם כגון אם ירד ואכל חוץ לסתוכה ופסקו הגשמי שחיבב ומ"ש הרשב"א דכשיורדים גשמי אין שם סוכה עלייו וש"ע השמיתו לפיה שרשב"א וסמ"ג וא"ז וש"פ חולקים ע"ז ואמרו משום י"ט סגי צית ואפי' בככיבה פת דלא בעין סוכה ודעת התוס' עיקר:

9 הרוי קדם

10 שור"ת עונג יו"ט

11 שור"ע או"ח סימן תרלא

(ג) דרך הסיכון להיות קל, כדי שיראו ממנה הכוכבים הגדולים; הייתה מעובה כמו בית, אע"פ שאין הכוכבים נראים מתוכה, כשרה:

12 משנה ברורה על או"ח סימן תרלא

(ו) אע"פ שאין הכוכבים וכו' - ר"ל (ו) לא גדולים ולא קטנים. וכתבו האחראונים דמ"מ אם היא מעובה כ"כ עד שאין הגשמי יכולם לירד בתוכה אפילו כשיורדים גשמי רבים וא"כ הוא עיין בית יש להחמיר ולפסול מושם גזירת בית. ומ"מ בדייבך כאשר א"א ליטול קצת מהסקך מפני איזה סיבה (ז) יש לסתוך על המכשיף:

13 תוספות על סוכה דף ב/א

וא"ת וכיון דלא חישין אלא שתהא ראה לעשותה עראי ואע"פ שעשו אותה קבוע א"כ אמא אמר (תענית דף ב:) גשמי סימן קלה בחג והלא יכול לקמן בקבוע הנטרים במסמרים שלא ירד גשמי בסוכה ואפי' תימצى לומר דאסו רשות גורת תקרה כי היכי דאמיר לקמן בפירקין (דף יד). גבי פלוגתא דר"מ ורביה יהודה דמסכין בנסריין דאי משרות בהו אתי למימר מה לי לסכך בזה מה לי לישב תחת תקרה ביתי וביתו ודאי פסול מדאוריתנא דסוכה אמר רחמנא ולא ביתו של כל ימות השנה מ"מ כיוון דלא אסור אלא מדרבנן לא שייקא למימר שהגשמי סימן קלה וייל דנהי דלא חישין בדפנות אי עbid להו קבוע מ"מ בסכמה שעיקר הסוכה על שם הסכך לא מיתכראה עד דעבד לה עראי ומה"ט נמי ניחא לרבי זירא דדריש מدقתי וסוכה תהיה לצל הא כתני נמי מזרם וממטר וניבעי נמי שלא ירד גשמי לתוכה אלא ודאי משום דבעין סכמה עראי וא"כ הוה ליה קבוע:

14 ערך השולחן על או"ח סימן תרלא

דרך הסיכון להיות קל, כדי שהיא כוכבי חממה נראין מתוכה, וגם כוכביليلת וכוכבי חממה הם ניצוצי המשם. אמנים בדייבך, אף אם הייתה מעובה כמו בית, ואפילו כוכבי חממה אין נראין מתוכה - כשרה. וכתב הטור שרבנו تم פסק שם אין המטר יכול לירד לתוכה - פסולה. והרא"ש לא הביא זה, עיין שם. וטעמו של רבנו שם הוא מדאםרין ריש תענית שהגשמי סימן קלה בחג. וכן אמרו שיווצא מסוכה בירידת גשמיים. ואם מותר לסכך באופן שלא ירד גשמיים - אין זה סימן קלה, ולא יוצא מן הסוכה. וטעמו של הרא"ש נראה לי דזה תנן, מסכין בנסרים הפחותים מרבעה טפחות. ופשיטה כשנסכך בהם לא ירד גשמיים. ואין לומר שיריחס משחו נסר מנסר, ממן לומר כן? אלא ודאי דרוב הטענים הם מדברים שהגשמי יורדים דרך הסכך, וכדכתיב בנהמיה (ח), "צאו ההר והביאו עלי" וגו', וכסכים שלנו. ועל כלו שנינו דהוא סימן קלה, וווצא מן הסוכה. אבל אם אחד מסכך בדבר הקשר לשיסוך, ואין הגשמי יורדים - כשרה. ועוד נראה לי בטעםו של הרא"ש, דזה כתיב, "וסוכה תהיה לצל יום מחורב,

ולמחסה ולמסתור מזרים וממטר". ומהק קרא דריש בראש סוכה דלמעלה מעשרים פסולה, עיין שם. ולבבנו גם צרך לומר דהוא מחסה מהזרים, ולעולם נוטפין גשמיים (עיין ב"ח, וצרך עיון). ויש מהגדוליים שחששו לדברי רבנו גם, ופוסלין כאשר השמיים יכולין לירד (לבוש וב"ח, עיין מגן אברהם). ורבותינו בעלי השולחן עורך לא הזיכרו מזה דבר. ונראה לעניות דעתך יש לסמוך בפסקיות הדחק על דעת הרא"ש, להזכיר כאשר גשמיים יורדים לתוכה:

15 רמב"ט יד החזקה הלכות מעשה הקרבנות פרק ב

(א) היין והסולט שambilין עם הקרבן הם הנקריאו נסכים וה솔tot לבדה נקראת מנחת נסכים ומנתת נסכים אינה טעונה לא תונפה ולא הגשה ולא לבונה אבל טעונה מליח וכולה נשרפת על מזבח החיצון ויתנתק הין על המזבח ואין נותנין אותו על האש אלא מגביה ידו ויוצק על היסוד והוא יורד לשיטין. [השגת הראב"ד - ויוצק על היסוד א"א זה שיבוש שלא היה יוצק על היסוד אלא בספל של יין שהיה בקרן מערבית דרוםית עם ספל של מים של ניסוק המים בחג]:

16 רמב"ט יד החזקה הלכות תלמידין ומוספין פרק י

(ז) ואם עירה המים לתוך הין או היין לתוך המים ונתק שニיהם מכלי אחד יצא ואם הקדים ניסוק המים לזבח אפילו נסקן בלילה יצא ובקרן מערבית היה מנתק למעלה מחצי המזבח והכל יורד לשיטין כמו שביארנו כיצד הין עושין צלוחית של זהב מחזקת שלשה לגין היה מלאו אותה מן השימוש הגינו לשער המים תקעו והריעו ותקעו עלה לבבש ופנה לשמאלו ונותן המים מן הצלוחית לתוך הספל שהיה שם ושני ספלים של כסף היו שם מערבי היה בו המים ומזרחי היה בו הין של נסך והוא מנוקבין כמו שני חוטמים דקין ושל מים היה נקב שלו דק משל יין כדי שיכלה המים עם הין יחד:

17 כסף משנה על הלכות מעשה הקרבנות פרק ב הלכה א

ועל מ"ש רבינו ויוצק על היסוד. כתוב הראב"ד זה שיבוש שלא היה יוצק על היסוד אלא בספל של יין שהיה בקרן מערבית דרוםית. עם ספל של מים של ניסוק המים בחג עכ"ל. היה נראה לומר שטעמו מודתנו בפרק לולב וערבה שני ספלים של כסף היו שם וכו' ומונוקבים כמו שני חוטמים דקין וכו' מערבי של מים ומזרחי של יין וסובר הראב"ד שכך היו עושים לכל הנסכים שהיו נותנים אותו בספל וממנו יורד לשיטין, ורבינו סובר שמאחר שלא הוזכרו בוגרמא ספלים אלא בניסוק דhog משמעו שלא היו הספלים משמשים אלא לאותו ניסוק בלבד

18 הררי קדם

19 חشك שלמה

20 תלמוד בבלי מסכת סוכה דף כח/ב

משנה כל שבעת הימים אדם עושה סוכתו קבוע וביתו עראי ירדו גשמיים מאימתתי מותר לפנות משתסраח המקפה ממשלו משל למה הדבר דומה לעבד שבא למזוג כוס לרבו ושפק לו קיתון על פניו:

21 קול אליו על ויקרא פרק כג פסוק מג

בגמרא במס' סוכה (דף כ"ח) הי' גשמיים יורדים בחג וכו' משל לעבד שבא למזוג כוס לרבו ושפק לו קיתון של מים על פניו, ויש לדקדק מודיע לא אמר כפשוטו משל לעבד שבא ליתן כוס לרבו ושפק אותו על פניו, אכן יכואר עס מה שנודע כי ראש השנה ויום הכפורים מה ימי הדין, ואחריהם ימי החג במצוות לקיחת הלולב וישיבת הסוכה, והימים האלה מה ימי רחמים להמתיק הדינים ע"י המצוות המקיפות אותנו ואשר אנחנו ממלאים ידינו ברכה בימים ההם, אמנס ברדת גשמיים המכריחים אותנו לבטל מצות הסוכה הנה זה עד משחק נאמן כי הוא יתברך איינו

חפץ ח"ו לפשר הדינים כי אם ישארו בתוקפים ובגבורתם כאשר היו, וזאת נודע כי המזיגה הוא עירוב מים בין להמתיק את חריפותו שייהי ראוי לשתייה, וזה עניין המשל לעבד שבא למזוג כוס לרבו, היינו לבטל חריפותו והאדון שפק המים הלאה, וזהו וشفך לו קיתונו של מים על פניו ר"ל שאינו רוצה בהמזיגה. (ביבורי אביב. דבר אליהו):

22 אוצר התפילהות

23 Dance with Chance - Spyro Makridakis, et. al

סימן תען

ביה יום א' האזינו אחרית שנת תרթ"ל לפיק
ימתך לחיים טוביים צפפאל. נתן ימקע זקופל.
כבוד יריד נפקי גרכ גנולון כחבור למפורסס כי'
ע"א. פ"כ"ד קקע"ט מ"ס אביגינדור יהודה כי'
אנדריך קרייל :

יקרת מנתכו עס ספַר קָלְתִי יֵצֶר חַיּוֹ וְכַחּוֹ :

א) בזה שפרק זה סוכלה גוזלה שפק מסוכלה כה ה' נויה ר'חו' נקבעה טהורה לדור צו עד כלן דבריו. כה ודר' ר'חו' נבעלו. הולי קוישטו נמסך ברכות הגרינס דהינו ר'חו' לטעות הילס. ומכל מקום נראה לי דמקורי לר'חו' נקבעה. וכן מה ענסתפק בסכך של ה' קירלה כוון דהינו ר'חו' נקבעה [מלבד כי מלוות ליה ניכנות יכינתיו ור'חו' נקבעה] נראה לי דבכהל' גוונל מקרי ר'חו' נקבעה. ומה ר'חו' נקבעה על ר'חמיין פרק קובל' דסוכלה ספירות בז' כו'. כוון דהינו ר'חו' נל' מיל' דסוכלה טהור ימתקח חזר טהרהנו. כוון דהינו ר'חו' נקבעה על גב' הי' סחין דחסיב ר'חו' נקבעה. דמן זורמת נעצהה על גב' הי' סחין מולין ניוס טוב מכל מקום מטהן עליון נוילת חכמים. דינו כללו ניוס טוב כה' ר'חו'. וככסרלו וז חמכ' קרען' נכלרים (ו' פ' פ' ז'): נעלמה בדרלה כמהת י' ר' נבנלה דליך מגראטה חייל נדרה כוון דמדינין גס כה' ר' חמקו חל רק ולמלומת רבען לטענו ור' חמקו חל כה' ר' חמקו חל סטמאנטה ר'ה' כה' צה' גס כה' ככטעל דכטעל. מلن כן מהחר טמאנטה ר'ה' כה' גטulos עיין זס. וס' בז' כה' גטulos עיין זס. ר' חמקו חל ר' חמקו חל ר' חמקו דליך ס' צה' גוירה י' ר' כה' גטulos גס גטולינה כ' ר'ה':

ב) **אך** גורין טל דבריות טל . פ' מה דקייחו לנו טבל מוכן קומו הולך בחתה קלה טבר ותקתי מתוקן וכו' וגס כן כיון דמן כתורה מועתר להפריט בדעתך וכמ"ש רצ"י, ותוספות ציל"ה (דף ל"ד): וט"יו גס כן כי"ל דרבנן לחישור מוקלה לאחד שפהPLIT דינו כהילו גס מדרבן ס"י מועל להפריט. וכתבו כתוספות (עט ל"ג): **(במס' סדר'** מטה דוחך צפלו עסתולק חמוקלה מן כתulos לדוד שפהPLIT נסחלה הקאה דרכנן דוחן פליטון שכבר הפירס. וט"יו כיון דחו'ן הייחו כל דכיה דנוריס כיון שכבר מנהגרה ואחד מנקתיה לרבען הול דהלהמו. טל כן דיעו כלילו גס מתחלה ס"י חל בכינדר. **וין** בס' כיכ' טל נגי' כיילן דיעוט טיב חייט רקס כהינדר. וכחול גטעוד ככבר טבר יוס טוב. ומעהה קהיה רחלוי' כללה מה. טל כן דיעו כלילו ק"י רחלוי' מחילה גס ביז'וס טוב. אחיל בעה לרמץ' כיון שבנס עכבי' מנקתיה לרבען פלאי יאלכל כה. טל כן חזיב חייט וחף ליעז' **גב' פסול:**

אִבְרָא לְמַתִּילֵי יְהוָה לְאֶלְעָזֶר כְּסֻכָּה שָׁעַל נָגִי
חִילִין קְטָנִים כְּפָלָל יוֹסֵף רְחַדְּן כְּסָבָת .
דְּכָכְעַד יוֹסֵף רְחַדְּן זָוֵחַ רְחוֹי נָלֵל כָּהֵן . הַגֵּל כְּחַל יוֹסֵף
לְחַדְּון צִוְּסָבָ' גַּם חַדְּקָנָה נָמֵד . לְדַעַת
פְּנֵים מְתַקֵּן כָּהֵן וְלוֹעֲדוֹ רְחוֹי לְפָסָמָה וְמַדְּרַיִן חַקְיָנוּלָה דְּרַכְנוּ
לְהַלְּוִין בְּחַלְלָן קִימָת לְפָנָת הַצָּהָר שְׁבָתָן כְּמַהְלָי
טְמֵמוֹת חַיִּים רְחוֹי לְבָנָה וּפְסָולָה :

ד) ונראה ליין דגון נערוין (רף ע"ה) ננטלו
לפייר

כ'ינו מזום לשימור הטעמוד על נבו מהני. **ה'כל** בסיכון דנטט', **ל'לו** טחמי' לאל. מה יושע הטעמוד על נבו נבד קלון כתקי' מלמדו ומוחתו שיכוכין לאל. דלו יושע לצתת קבוס' גיבין (ד' כ'ג'): **ה'כל** אף ברכיה בטמלה:

ונראה ל' ר' חי' וזה מחד לחמירין חמולין (רכ' ל'ח): גענין כוונה לפקחה ודכין גענין דלוך בעין כוונה זו ביחס למתוכה בעין. חמלר דבון גענין זוכא דבי נחן לדבון מי כתיב וחתכת זוכתת כתיב זוכא דבון כוונת לחמיכה אף' זוכחה נמי ליבניע כי' חי' גזעיק כטכל נמי קה ודי' היל' סוכות מענטה סוכות טינין דס. טכל נמי קה ודי' היל' סוכות מענטה סוכות מלוא קה דלי' סוכה נלך בעמלה.zos כן זטיך גומחר. ואחר קך קלו' גמלה יפככל מזוזות מענטה ולען מן הענטוי דלי'ה. ולזרק טינין זיליאת של מזוזה. וככדי' כפסולן לה' טזקה ליטיות מלוא. אבל נסוכות כל' טזקה סוכות נלך. אבל ודי' טכל נמי סוכות מענטה. פירוטו זוכות מלוא. ואס כן ממה נפצע הא בעין כוונה נלך זוכמי נמי נלך מזוזה. ואס לה' בעין זיליאת של מזוזה. נס נלך געניע. אבל ודי' היל' דכני טינינה נלך. מזוזות ולה' נלך געניע. אבל טזקה זיל' קי' טזמה נלך ולען קי' קמה נא כן זצמת עטער' זיל' קי' טזקה זיל' מזוזו:

ד) **וְאַיִן** לומד לדלולס סוכת חטפה לאו סוכות
מלה. ומכל מקום כיוון דמהונכ פסול פל
כרחן כוותה התייחס למקרה סוכה מליטה. וכיוון כחיב
מקרה סוכה חליטה. פל כן **כטה'** מהו גורר בצעמת פט'
הו מן ממשי פפסול. ליחם ולחס כן פל כל פלייס נכני
כוונה לסס סוכת מלוטס כי סcli דבמיין נלל כליגל מץ'ס
טילין. והס כן כחספיך דמהונכ ווארך קך קלן חיך יועל
נרכ. כיוון **בצעמת פט'** לאו **ק'י** לסס חליטה. וכמו מטה'ה
מ' סכימין ומן גרדין דלו מאי קח' סטיפסה חתר
ך כל פליינט. מוקס דלו ה' חל' **לטמה** וכמו סטפנבו
קטוטטם (**ק' י'**) נרא' פסיקתנו זאו מטה'ין :

רלה שיר של יום לדר'ה ב' יטימ פ"א הרניינו. ואוטרים אותו בברך אחר שיר הכהן: רט לא היה הולך לנهر או לבאר לופר תשליק:

רי בלילה שני מברך זמן אף بلا פרי חדש. ופעם אחד ביום ראשון לפנות ערבי הביאו לו דורון פרי חדש לברכ עליו שהחינו בערב והוא תיכף כשרה אorth בירך עליו ומן במנגן לברכ שהחינו בשעת הראייה. ואין לאכול ענבים בר'ה והטעם ע"פ המוד ג':

ריא אין מברכין על הדלקת הנר בעיה"ב (ע"ז ס"ע צלו ס"ג ס"ק ד'):

ריב ח"ז להדלק נרות בו"ב ע"י א"י אלא מעמידין מהפין מלאים חלב בכדי שידליך עד מוצאי יו"ב ומוטב שלא לופר שום פוטט מלומר לפני נר שחוזלך ע"י א"י: ריג' היהודי אשטנו ועל חטא בחורות הש"ץ אופר הש"ץ לבדו והצבור שומען: ריך יוצר בשכ"ט מלכוטו בקהל כו' א"א אותו אחר קדושה דיווצר כ"א בתרוך חורת הש"ץ אחר שפטיטים לישוב תחולות לרוכב ערבות קדוש וברוך שאחר הפירותDKO"B אומרים בשכ"ט מלכוטו בקהל כו' עד גמרא:

רמו להר מאד כדי להרבלת תפלה נעילה בזמנה כשהחמה בראש אילנות:

רמו בבוקר אחר שיר הכהן אומרים שיר של יום בזיבור ל"ב אשורי נשוי פשע:

הלכות כובה

רין לילה הראשון של טבאות הובה לאכילה בסוכה כמו לילה ראשונה של פמח. וג"ט

פיעולת שביר

כימן רא א) אלפ"פ פ"ג דג' מקי זאנס הגה כמתני פלומו כל יוס. יוסף מה פלויי קוה זו ל"ט מה צונכוין לו יוס ככופיס כזה ונכינכה בממת מיי מנוכס הלו ונפוליים צימיס כסס גזמן כה' ס' קמי מילדי ולחכתי ט' צבבב פמכ נמדת חדכ' ט'. חניל יפס צלאן כויזכי צו דסחיי יומלה קה' גניש וטוויה מה' תפלה ותנתוניות לריחס כל חנילי צוון וככל גנין יוטפליס דמיינך טיר' כויזכי מטה' יעל' צלאן מקבי כוביס צלאן. זנילח ברכ' צמ' להציג כל כבבז' צהפלס וצאמ'ג' נוקם נמס רב' ט' במל' מוקפת הפלס צבבב גנילח יוטפליס. מ"מ ספלים זנינו ז"ל כיוון דציאובלמי (פ"ד דנכנות כל' ג') קלי' גנוקם נמס מעין קמוניע גנין הפלס. ולחכ' פנוי בלחן לנו לckerוּת ה"ט חכלי' לנו וילובלי' כל' ג'וס פ"ב כל' מיל' בגנותו צחנן גוננות צמ' צ"ה גענין צה' מ מקי זאנס מה' נוקם צויל' צו קלען מיפ' חפ' פ' צניעובלמי צלפניטו היהת צס צנוי טפקת ודחי' גונקה סמקוּל נט' הו' פיק: ס"י רז ב') פיין גמ' צ' קי' הפק'ג' פ"ק ג' וט' ט' קי' רפ' ט' ס' נסנ'ה ז' נסנ'ה ז' ס' ק' קק' מ' ט' וטממל ט' וט' מק' צ' ק' ה': ס"י רז ג') זאנ' צד' פין' גלנט ד' צ'ו'

רא על מיש רמי בהג'ה ס' תקנ'ז ט' שאכל בט'ב יאמר נהם בבהט'ז כ' רבינו זצ'ל בש"ע שלו. וזה למד ממ"ש ביב' ס' ט' תרי"ח ולא דמי דהא אמרין בשבת שם ימים שאין בהם קרבן טופף כו' ואין בהם חוכרה בבהט'ז ול"ד לחנוכה דשם משום פרטומי ניטה ואם בא כו' וגם דקניעא א):

הלכות ימים נוראים

רב בסליחות א"א וידי אשmeno כ"א פעם אחד ולא נ"פ:

רג בר'ה ויו"ב מתפלליין מעומד ולא בכריעה. נם אין להרים קיל יותר מבתפלת כל השנה (ע"ז צ' צלו ס' גק'ג' ס' ק' י' וס' ק' י'') כל הרשעה כלה כעشن בכף: רד בחורת הש"ץ אין אומרים הצבור וכתווב בספר כ"א הש"ץ לבדו:

רה הפיט מ"ה ויו"ב אומרים בהוק התפללה רק בקדושה אין מפסיקים בפיוטים ואומרים הפיט מכל הקדושה קודם לדור ודורו כו':

רו א"א שום מזמור קודם תקיעת שיפרilia לא היה רצון הנדפס במחזריים ולא ובכן יה"ד בין כל סדר וסדר. ובן א"א י"ג

מדות בהוצאה ס' ת' :

רז בר'ה אין מאירין בתפללה יותר מדאי שאין להתענות בו עד החזות כטו שארי י"ט ואם נמשך עד החזות מתפלליין מנהה קודם סעודה וא"א אבינו מלכנו. ואין לבכורות בר'ה כטבואר בעירה אל התבכו כו' ב') והקפיד לעבערים לנין הקדיש שעדר מופף לכבוד יו"ט:

רְכָב יוֹשְׁבִים בַּסּוֹכָה בְּשְׁמֵנִי עֲצָרוֹת וְגַם
יוֹשְׁנִים בַּסּוֹכָה וַיּוֹשְׁבִים כֹּל הַיּוֹם עַד
לִיל שְׁתִ' וְהַחְמִיר מַאֲד בְּשִׁינָה וַיִּשְׁבַּת
סּוֹכָה אֶפְ שֵׁל יוֹם שְׁמֵנִי כִּי חֲמֹרִים דְּסִ
טִינָה שֶׁל תּוֹתָה בְ':

רכגikenot atrog leutzmo vla l'shemor ul
shel hakhal. vlodkak hitev shihiho
had' minim b'shurim ul fei hadon (2):
רכד la yafok haatrog kordom beracha rak
icouin shelaa le'zat ud achro ha'b'racha (2):
רבח p'ut au hitha chnit s'omo sh"u
vokhal pesuk b'pesuk b'neuma zomerah.
hishunot matheilin lehkiyof ba'ot r'ashon
matoiot a'b v'mtayimn hakipa ba'ot t'
vohesh"z v'hcavur a'omrim a'ot batot v'kodem
b'al a'ot a'omrim hoshuna h'iyu h'sh"z
a'omr

פעולות שכיר

מקלי

כשכוון תלווה, וכן אף בעין כוית דגן, דהיינו חכילה ככזאת שחייב כל המלה ומגנ' גס צמיינ' מרגימל, וזאת גופה נסתפקו בירוגלמי.

ופת דוקה. אך לעומת זה אם עיקר המלה פיה מותא יסיכה במקורה, וילפין מט"ז ט"ז דיסיכה זו תתקיים ע"י מעשה חכילה, ח"כ אף בעין שיכנס למקורה

סימן קטו

בדין מצטער בלילה הראשון

והшиб לו לגר"מ זול'ן צמ"מ חייכים כי צלייה רלהצון כו"ע סכרי דמלטער חייכ נכזית רלהצון בכזית רלהצון כו' מונה, ומלהן דפטור מהין זה מטעס דמלטער פטור, חלון מסוס דסניר סוככה צבעת ירידת גэмיס סחינה עומדת לסתום יסיכה, ליכא עלייה בס סוככה כלל וחסר בה בס דירה, וממיילן ח'ינו מקיסzos מולה ע"י הייכס זב, וממיילן ח'וי הפסר נקייס זה מותא כוית רלהצון, וכ"כ צ'יקגר"ה (תרלט, כ) צטעהה דסניר ציטות צ'יצ'ולדיס גэмיס מהין בס סוככה עלייז.

ועיין לעיל (ק"י, קי"ה כערת ה") שהוכחנו יסוד זה ממה שאלמו על ירידת גэмיס בס סימן קלו'ה בחג, "מל' למה קדער דומה לענד זבח למזוג כום לרץ' וצפן לו קיתון על פניו" מסממע דע"י פירידת גэмיס ה"ה עוד נקייס עוד מותא סוככה, כי גэмיס נאנה צמאנה וחלו' פטור כל מლטער הוא מימלה נגמ'.

עתה נמל' צבעת ירידת הגэмיס חקרה לו אך בפיימי תימלי לך'ס המלה, ח'כל עתה שפנקו הגэмיס וצפיר יט בס סוככה על הקוכבה, והפסר לנחתנה נא, קדער פצוט לדכו"ע מהין פטור מლטער מסוס זה דמלטער צירידתו לסוכבה, והו' חייכ לירד לסוכבה דצלילה רלהצון לכו"ע כוית רלהצון מונה, מהף אם מლטער צבעת ירידתו לסוכבה.

בתוב כרמ"ה צמי' תרל"ט סניף כ' רהצון ירדן גэмיס, "וכל זה דוקה רלהצונה לריך לא יכול לילות כל סוכות, ח'כל ליל' רלהצון כרמ' יורדין". ובמ"ג בס (ס"ק ל'ה) כתוב, "וזדע דיט עוד מגדולי ברהצוניס [ריטכ"ה ולחכ"ד וכן דעתה כגר"ה] דס"ל דגזרה סוכ' זו מהו לפכי חתיה, וה'ין להלך צין ליל' רלהצונה לאחר ימיס".

ומעשה כגר"מ זול'ן צפ"ה צלי' רלהצון כל סוכות ירדן גэмיס וה'ה מლטער ב'יסכת סוכבה, ושבה נסוג וכמה' כרמ"ה (ק"י תרל"ט ס"ה) הא'ל, וקיים ואכל כוית רלהצון סוכבה כדי נחתת ידי פציטות דמלטער חייכ סוכבה צלייה רלהצון, ועלה לבתו למגור סעודתו, ונטהר ניטור עד ציפנקו בגэмיס. וכצפנק הנטס בטיר חת צינוי (בקטינס) כדי נחכול כוית סוכבה, נכדי נחתת ידי חותמת פציטות הקצורות דמלטער צלייה רלהצון פטור מן סוכבה, וב'יסכתם רלהצונה כבאי מילטעריס לנו קיימו עדין המלה.

ומטען לו ח' רצינו זול'ן דלכלה רה'ס ממ"פ פטור, דחי' מילטער חייכ סוכבה כנ' קיימו המלה צחילת כוית רלהצונה, וה'י מילטער פטור בה'ה גס מהה מילטער הו' צ'ינ' כמזהר צב'ו"ע בס סניף צ'כ' לישון [וכטנה זו פסק המ"ג (תרלט, לו)].

סוכה וקידומת מלהול, יהלום קדוםת עלי סוכה וסס עלי סוכה תלויים בקבלה חלים, הוא בקבלה חלה לה קדוםת. ומעתה כוגר בגר"ה דתנאי אין כל סבתה חיינו חנאי על פגורה שחינו מקובל עליו כל סבתה חיינו זה חיינו ציוו ובעל כרכחו חלה קדוםת סבתה, דתנאי זה חיינו ציוו ובעל כרכחו חלה עליו קדוםת סבתה מכח הדרקון נר כל סבתה, יהלום כוח חנאי צפלו צל הנר כל סבתה להפקיע ממינו סס צל נר סבתה, גנס חלות חפה צל נר סבתה תלוי בחייבת קבלה למאותו, והאר ממילא הוא ע"י במתנה חיין הנר סבתה, יהלום חלה קדוםת סבתה הנר חסוך בחפה צל הנר סבתה, יהלום חלה קדוםת סבתה עליו. וע"כ ק"ל להגר"ה דניידון זה הנר סבתה תלוי בחלוקת הרמאנז' [בראי"ף ותו], להגר"ף קדוםת סוכה חלה ע"י החדס ס"ב דמפני חנאי הנר כל סבתה מס"ט, מטה"כ לזכותה בתו, להיינו יכול לומר לנו ר' חיין צודל ולמנועו קדוםת עלי סוכה החקלה מיהילה בסוכה, הרי כמו"כ חיינו יכול להנתנו על הנר כל סבתה, וחנות סס הנר צל סבתה חלה מיהילה, יהלום מפני זה חנאי, וממיילח חלה עליו קבלת סבתה.

ונמצא עלה מביור הגר"ה בחלוקתם נר תלייה הוא סס זמינים כוח דין צל כל המאות זו בסוכה בלבד וכמ"ג לעיל, רק נחלקו חממות סס חפה צל מליה, הוא צויה בקבלה צל פגורה כל פגורה חיין חנאי צעדי סוכה, עי"צ. ולכך היה דרכיו כתומות מהר, דמה עיין חנאי צעדי סוכה, סוכה לתנאי שחינו מקובל קדוםת סבתה.

בפרק למאתו חל עליו סס זמינים, וע"כ ק"ד גנס כנ"ר חנוכה כו"כ בכלי, והאר ממילא י"ל לדביטה חלה סס זמינים תלוי בקבלה בצעדים נמלותו, דהס בקבלה למאותו הוא מפלח צל מליה, וככמתנה עלייה כו"כ סוכה דלמו מליה.

אמנם לאmittתתו נרלה דמלחות סס זמינים חיינו דין בחפה צל מליה ובעס מוקלה למאותו, יהלום כו"ל דין מקרים בסוכה בלבד ובס זמינים חל עלייה, והי"ז תלוי חממות סוכה כלל, יהלום צעס סוכה בלבד, ולפיכך חיין דין קדוםת זו תלוי צידי חדס, וכל ציצנ' בסוכה ומוליה בסוכה דמיה, חל עלייה ממילא בס זמינים ולהי מפני זה חנאי.

ב. יעוז בצייר הגר"ה (חו"ת רמג, י), צרכי כסו"ע סס שחייב מחלוקת בפסקים כונגע למי שבדליק נרות סבתה ולה ראה לקבל סבתה עדין, חי מפני חנאי בדליך צל חמל קדוםת סבתה על ידה, ד"ה דמעיל ויט חמורות שחינו מועל, וכח עלה צייר הגר"ה בחלוקתם תלייה בחלוקת הרחצונים הס מועיל חנאי צעדי סוכה, עי"צ. ולכך היה דרכיו כתומות מהר, דמה עיין חנאי צעדי סוכה לתנאי שחינו מקובל קדוםת סבתה.

ונראה בצייר דברי הגר"ה, לדביטה מחלוקת הרחצונים הס יכול לה מנווע מה עלי

סימן קיא

הערות ברמב"ם בגדרי מצטער וכל הפטורים מהסוכה

מן פנוי ביריח הוא מן פנוי בזוגות וכפרעות וכיו"ג כן הוא מן פנוי ביריח.

הנה מלשון ברמאנז' מכם טיט חילוק בין פטור חוליה לפטור מטלטל, ובחוליה מכם פטור מטלטל מטעמי. ויהיו מטלטל, זה שחינו יכול ליזן בסוכה

א. כתוב ברמאנז' ס פרק ו' חלקה ג, "וחולים ומכם אין פטוריין מן סוכה. ולהחולת ציט צו סוכנה, יהלום הפיilo חצ' בראדו, והפיilo חצ' גממי. מטלטל פטור מן סוכנה כוח וליה מטעמי. ויהיו מטלטל, זה שחינו יכול ליזן בסוכה

ברחצון לכ"ע, ולכלה רוחה תמורה מה' צנ' חולה מלטער זהיב נזקית רחצון. חולס להמגואר דפטוּר. חולס כוֹר פטוּר צפ"ע מקרם דהזהרת מגואר כייטב. - [וז"ל הכל"כ גמרומי צדקה (כו, ה - ד"כ רצח, חמץ) מהר סבילהה מה' ציטת הרמאנ', "ורחו' לדעתה, דמס"כ הרמאנ' ז"ל דמלטער חיינו פטוּר כל' נזקן נזקתו נ' י' יש מאטער, כיינו לטעמאך דק"ל. דמלטער פטוּר מתצ'ו כען תזרעו וכ"כ בגרא' ג' ז"ל. האל להרמאנ' דפטוּר מדראַת דהזהרת גוּלָס פטוּר, צהינו כהזהרת והרי כוֹר כמו חולס, ומגואר ככ"ל, לך' צדעת הרמאנ'ס נרחה דרך חולס נתמעט מזקירותה. וע"ט הרמאנ' צפ' חמור (ויקלח כג', מט) צמץ' לפרטך נ' דזהרת גוּלָס להויל' מפרשי ימים וכולכי על דרך, ול"ע].

וצ"ע נזקמת, למה סביה' הרמאנ'ס דפטוּר כל' מלטער כמו זוכיס ופרעויזיס צכל' ז', וחילו מה' דפטוּר כל' גטמיס כתא' רק נבלכה י', ול"ע מה' חילקס הרמאנ'ס לאינס כה' דין חד כה' להמגואר, ול"ע.

והנה עיין צלצון הרמאנ'ס נבלכה י', "ירדו גטמיס בהר' ז' מה' נזקמת מה' נזקמת מה' מותה לפנות מצרדו לתוך הבנית, מלהימתי מותה לתוך יפקל". ופצחות לאון הרמאנ'ס מסמע דירדו גטמיס חיינו מל' ה'יתר לפנות מה' נבלכה, האל אין צזה'ה פקעה כל' עלא' פיש' נבלכה, ופיוט נבלכה ציז'ודיס גטמיס עטה' מלוּה, לעומת זאת דמלטער וווען נבלכה נ' קיס מלוּה כל', פיש' נבלכה חיינה י'צ'ה, ולכך חילקס הרמאנ'ס לאתי הכלות.

אך ז' ע' דזקוניגת הגמ' נ' מסמע כי, כי דין' ירידת גטמיס כוֹר מזנה ערוכה נבלכה (כת. ב') "ירדו גטמיס מה'ימתי מותר לפנות מזקמתה המקפה", מטה'יך פטוּר מלטער הוּא ממיריה דרכ' הגמ' סוכה (כו, ה) וצוויט צס' בגמ' חס' סוכה כוֹר פטוּר הוּא חייכ', וזל' בגמ' צס' "רכ' לטעמאך להמר רצח מלטער פטוּר מן נבלכה, וכ' מה' תן חולין ומשמע'יס פטוּרים מן נבלכה חולס אין מלטער

כמו צחוק נבלכה, הפללו בכ' כוֹר פטוּר מן נבלכה, דפטוּר מקויס כל' חולס י' כהן.

אבל דמלטער פטוּר רק נזקן ציס' זוכיס פרעויזיס צחוק נבלכה, וחילו צחוק כביה' כביה' אין לו נעל זה, האל נזקן בסוג צחוק כביה' כוֹר מלטער מן נזוכיס, חייכ' כוֹר ליען נבלכה הפללו ציס' כה' זוכיס, וכ"כ הרמאנ' (תרמ', 7). [ויס' לעין, מה' כתא' צהינו יכול ליען מפני כריהם וכו', כרי הפללו חס' יכול ליען רק דכוּי נבלער, ג"כ כה' לרי' נזיות פטוּר מטעס מלטער]. וכן עיין ל�מן כבלי' י' "ירדו גטמיס כרי' זה ננכם לוחק כביה'", ומצען דמייר' דוקה' כבבאי' מלי'ו מן גטמיס, האל חס' בגטס יורד גס צחוק כביה', נרחה סחיב' הוּא נבלכה.

והנה עלא' סדער דחולס צהני מגואר צט"ז (תרמ', ח), ועיין צס' בטעמו דכוּי טרוד וחיינו יכול לאתכוין נבלכה, ונביבורי יעקב (צס, יח) מה' על טעם זה. ואומנס גס ה'יר' (תרמ', ט) נקט דחולס פטוּר צכל' גוּוִי, ופקפה לפ"ז על הגמ' נבלכה (כו, ה) סמדייקת מה'מאנ' לכתוב חולס "חולס אין מלטער לה", דמה' נבלכה ה' חולס פטוּר לטulos מה' חס' נזקתו ינטער נבלכה, ומטה'יך מלטער לרי' לאיזות מלטער נבלכה.

ובבאי' אור סדער י'ל דעין ברייטב' (כת. ב') צס' הרמאנ' סמזהרת ילפין צהין מה'ימ' נבלכה האל מי' סביה' כהזהרת רענן ול' חולס מה' מלטער, עי"ז. ועיין לאגנון הכל"כ גמרומי צדקה סבילהר שלעתה הרמאנ' כל' [המנס ברייטב' ה' כתא' דזשה למידנו לתצ'ו כען תזרעו], ולפ"ז י'ל צדעת הרמאנ'ס דכ"ז דוקה' נגבי חולס ול' נגבי מלטער, ולען חולס פטוּר צכל' גוּוִי.

ובזה' י'ס' לאסאי' מה' ה'יר' (תרמ', יב) ולחלי'ו נביברי' יוקף ומײ'ת' לא' נצע'ת (תרמ', כ'), סקפתקו חס' חולס צהיכ'ס פטוּר מכז'ית כל' לילך

ונחפו הדבר מלאה, פטור מכל המנות ומקו"ת שמען", וכן עיין בלאנו באל' חיסות (פט"ו הל' ב') "וחס כי עוקב צורה וטרוד בה וכו', הרי זה מותר להתחלר, סטעוק צמולה פטור מן הצמולה".פרי דצבי מקומות אלו כתוב בטעין של טירלה, וכי טרוד צמולה, וגם רק סביה עמוק בה, אבל חוץ מה האמור כלום מטירלה, ורק כתוב דצליות מולה פטוריים מן כסוכה, וצפצטו ממען דצליות מולה פטוריים מן כסוכה מהילו כל' טעמה דטירלה, וזה וזה ממה הבהיר בכללית של עמוק צמולה, אבל שווה דיין מיוחד ופטור מכיון צבאות כסוכה, וכרמץ' מיוחד כחן ציחד עם הבהיר של כלבי דרכיס צפטוריים מן כסוכה מגזירת הכתוב של תצנו כטעין תזרו, ומה מען דצביים צפטוריים מכיוןים מקופה.

אלא דל"ע, חייך יפרעם כרמץ' מה הנם' דמדמה פטור זה לעוקב צמולה, ולע"ט.

ג. שם: "סביה יין וירדו גזמים וככמ' לתוכ' ביהם ופקקו בגזמים, חיין מטריחין מהתו לחזור לפוכה כל מהתו כלילו, אבל יין בכיתו עד ציעלה עמוד השחר". ועיי"ט זכרה"מ דמען כרמץ' דכעמו' הברה חייכים להעירו לך'ס מולה כסוכה. והענ"ג דכל מלוות בתורה חייכ' יין כמענק כסוכה, כסוכה יס' מיזום מיוחד דגס פ' יין ג' מק'יס מולה כסוכה וממיילו חייך בה, וחדר ע"כ לריך להעירו מכךתו נלכת כסוכה. [וחכם לחך פסק דሞתר להויה חדס צ'ין מן כסוכה, דלו פטור כו. ואולי סוגר כדעה הברה' דמה שחייך צעמוד בסחלה פ' יינו דוקה אם הוא ער, אבל לאון כרמץ' מהינו מסמען כן].

לו", עיין סס. וכלוורה מצטט שרידת גזמים כו' מענא פפוקל מה גוף כסוכה דהין רהוי עוד לדoor בה, והין זה תלוי צלען כל סגירה כלל, מטה"כ מלטער תלוי צלען כל הגרה, והין זה אף פטור וכל הפקעה מגוף כסוכה כסוכה.

ובן מצטט נמי ממה האמור במאנה סס "מצל למכ השדר דומה לעבד צביה נזוג כום לרדו וספך לו קיתון על פניו", מצטט דע"י לרידת גזמים מה שיך עוד לך'ס מלהם כסוכה, דכו הפקעה כל כל חמפה צל כסוכה מהינה לרואה ליטיבת, ולע"ט. [וע"ט **צמחי'ת צוז לבן (ס"י קט"ז)**].

ב. שם כלכה ג - 7: "ההgel חייך כסוכה, וחתן כל כסוביצין וכל צבי חמופה צלוי מולה מן כסוכה כל צבעת ימי הסמחה. צלוי מולה פטוריים מן כסוכה באין צויס ובאין צלילה". מדורי כרמץ' מסמע שפטור מהן מקופה הינו מטעם עוקב צמולה, שכרי מקודס כתיה מה הפטור צל מהן, ורק להמ"כ כתיה מה הבהיר צל צלוי מולה, ומה מען שהנתן פטור מטעם להר, וצמיה מזוס צמלטער, ועיי"ט (כסוכה בה, נ) נר"ן על כסוניה כתיה דעתות צוז.

והנה חוץ האזכיר כרמץ' כדי' דצלוי מולה פטוריין מן כסוכה. וכלוורה זכו מטעם עוקב צמולה שפטור מן הצמולה, וכן מצטט כסוניה בגמרא (כו, ה), דמדמה צלוי מולה להר דיניס צל עוקב צמולה.

אלא דל"ע צוז, דעתך לאון כרמץ' כריך פרק ד' מכל' קריית צמעט, וח"ל, "מי סביה לנו טרוד

בדתורוג איכא הנאת ריח מ"מ על מה שסמכו להחטעט' בטילתו של חבירו ולא ידיעה וمبرוך עלי' משוט דניחא לוי לאינייש למיעבר קיומ' המցואה. ולא שייך לומר גבי ציצית מללה'ין כוון דaicא הנאת לבישה ועייר מצות ציצית לא ניתן אלא על הבגד שלובש וננה ממן לבבישת בגד זה חיבתו תורה בגין ציצית וא"כ לא שייך לומר מללה'ן דהא אם לא מיקרי הנאת לבשה ליא מצות ציצית ודורך:

הרמ"א (ס' טרמ"ט ס'ק ה') נראה גם בלילה אסור:

סימן מט

שאלת בדין ישיבת סוכה בעת ירידת הגשםים:

תשובה בסוכה (רף כ"ח) תנן ירדנו גשמיים מאימי מותר לפנות משתורח המקפה משלו למה הד"ר לעבד שבא למזוג כסוס לרבו ושפך לו קיטון על פניו ופרש"י שם כלומר שישרו גשמיים בתג סימן קללה הם. ובשו"ע או"ח (סימן תרל"ט) ברם"א שם כתוב דכל הפטור מן הסוכה ואינו יוצא שם נקרא הדירות ואינו מקבל שכיר עי"ש. וקשה לי"ז כיוון דקיי"ל דעצי סוכה וכ"ש סכך גופא אסור בהנאה כל שבעה כדורייש ר"ע מקרא דtag הסוכות שבעת ימים לד' בסוכה (רף ט') וא"כ אין מותר לישב בה בשעה שפטור מסוכה הא איסורה נמי איכא ומתחני מסוכה בעידן דליך מאזה שפטור מחמת הגשמיים. ואוthon שיש להם גגות ומכסין בגג בשעת הגשמיים נראה דאין חשש מה דמתהני ממנה כיון שנפיסה הסוכה משום סוכה שתחת הבית מותר להנחות ממנה מן התורה ואסור מדרבנן ואפשר (בסימן תרל"ח) דמותר מן התורה ורק שיפר סוכה כתוב בטור רבכה"ג שישרו גשמיים לא אסרו חכמים לישב בה. אבל האוכל בה אם לא נפיסה רק שישר איסור הנאם איסור תורה ועיין בר"ן (פ"ק וסוכה) דאף דליך איסור הנאם אלא בעצים שהם כדי הקשר סוכה בלבד מ"מ כשהנה כל הארבעה דפנות בכת אחת ולא בנה מתחילה שיעור הקשר סוכה לחתוד אז כל הסוכה אסורה בהנאה אף שיש בה יותר מהקשר סוכה:

ולשיטת הר"ף והרמ"ן דמהני תנאי גם בעצי סוכה אפשר לומר דרמי להנתה בפירוש שלא יהול עליה קדושה לאסורה בהנאה בעת ירידת גשמיים דהא כל אדם מסופק אם ירדנו גשמיים בחג ודמי לאומר אני בודל ממנה כל בהשם"ש. אבל לשיטת הבעה"מ בביבה (רף ל"ב) והרשב"א בחידושיו שם והרא"ש בתשוכה (כל כ"ד) דבעצי סוכה לא מהני תנאי כלל ובע"כ חל עליה קדושה כשישב בה כמו שכארכנו לעיל בתשוכה ודאי דאסור לישב בה בעת

ללו"ג דהא יש בה הנאת ישיבה כמ"ש התוס ב"ה (ו"ף כ"ח) ד"ה המודר להכי מיקרי גזל לדמי לטלטלת להביא גוזלות. ועוד דהא ר"א סובר דטוכה שאולה פסולה ובעי נמי לכט א"כ כשtopic חבירו והווציאו מסוכתו מסתמא רוצה לקנותה להיות שלו למגרי דבלא"ה לא יצא להכי מיקרי סוכה גוזלה. אבל בדתורוג ב"ו"ט שני דשאול שמי רוצה לקנות גס ליכא אלא הנאת מצוה וממצות ללו"ג יצא דלא מיקרי גזל. וועיין בקצתה"ח ריש הלכות גניבת שנספק בגבב ע"מ למיקט אי חייב באונסין או לא:

ובזה יש לבאר הא

דאמרין בקידושין (רף ס"ט) דראשפייזיכנא דר' ולכארורה הי' אפשר לומר דכאן שמלאי ממזר הוה וא"ל אי כdamrin כתבו ב"ב (רף י"ב) מיהו התוס' כתבו ב"ק (רף י"ג) דגבוי חזר דלא קיימא לאגרא ובגרא שעיבר למיגור יכול לעכב לכתהילה והטעטס "ל פשטו דלא שייך כופין ע"מ סdots אלא שהבדר יציא מרשותו כנו אם האחין או השותפני באין ליד חולקה יכול האח לאמרו ליתן לו שדה הסמוכה להצער שלו מושס כופין עמ"ס. אבל דבר שהוא שלו יכול לעכב לו היק ממן של אחד יכול להשתר על שלו כפי מה שיריצה והכא נמי יכול לעכב על חבירו מטלול לו לבו לצאת בו:

ורעו פשיטה דאסור לגנוב כדי לטהר זרעו ולפמ"ש א"פ"ל דהוי אמר לו לגנוב והוא דעתו להחויר וימכר בע"ע ב"ב"ד כדי וידיע להנגב שרווחה וכיוון שאינו רוצה לקנות וגם לא יהנה מהגניבה לא עבר אלא דלא תנגנוו. ואף דדרשינן ב"מ (רף ס"א) לא תנגנוו ע"מ למיקט. מ"מ זהו דוקא אס כוונתו להקנית את חבירו. אבל זה שאין כוונתו להקנית רק להכשיר זרעו לא מיקרי גנוב. שוב ראיית בתוס' ר"י"ד שם שכ' זוויל ומהשיין עצה לגנוב אין איסור בדבר כיון שבדעתו לשלם ומתקוין להכשיר זרעו עכ"ל. ויתר נראה שהוא בדעתו להחויר

הגניבה עצמה בעין:

ולפען"ד הי' נראה גם לכתהילה ושאי ליקח אתורוג של

חבירו ב"ו"ט

שני יצאת בו ולהחוירו אף שכבר כתבו דכל היכא דנהנה שחבירו אומר שמקפיד ע"ז מיקרי גזל אפילו אם דעתו להחויר עובדא דר' שמלאי. הנהא אל הנאת מצוה שרי היכא ואף דגבוי ציצית כי הרא"ש דרוצה להחויר ואף דאפשר בחולין פ' כל הבשר (ו"ף ק"י)

קטנים הו ואינם מתחווים בסוכה מדאוריתא. וכן גבי שמאז הוקן הי' הסוכה ורק בשליל בנה הקטן ולא נסורה בהנה אם לא יש בה אחד לשם מצות סוכה וכמ"ש ג"כ הרמ"א (ב似ין תול"ח) ועוד אפשר לומר כיון דגבוי סוכה כתיב תשבו ודרשין תשבו כיון תדورو מה דירה איש ואשתו אף סוכה איש ואשתו ומה"ט הוא בעין למיטר כהנים מסוכת בפ"ק דערכין. א"כ מותרת לישב משום בעליה ופנוי אסורה הלך לא חיישין גבי אשה למה דמתהニア מסוכת של מצוה. אבל סוכה שישב בה כבר מי שמחורב בסוכה ונתקרצה לשם חג אסור לישב בה בשעה דליך מצוה *): מיהו **ליישן** דמתהニア בסוכה (רף כ"ח) דקANTI יירדו גשמי מאימתி מותר לפנות משתורת המקפה ומדקהני מותר לפנות משמע דאסורה ליכא ואי בעי אכיל וגומר סעודתו ולא חיישין מה דנהנה מסוכת של מצוה שלא בעין קיום מצותו:

ונראה כמו דאמרין ביום (רף סט) בגין כהונה היוצא בהן למדינה אסור ובמקרה בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה מותר מפני שבגדי כהונה ניתנו להנות מהן וכן אמרין בקידושין (רף נד) בגין כהונה ניתנו להנות בהם לפי שלא ניתנה תורה למלאכי השרת ופרש"י ז"ל שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שייהיו הכהנים וריזום במלאכי השרת להפשיטן בוגמר עבודה ולא ישחום עליהם אחר העבודה כהרב עין ע"כ הרי אכן דבג"כ יש עליהם קדושת כל שרת או קדושת דמים כמ"ש התוס' שם בקידושין א"ה מותרין אף שלא בשעת עבודה מהאי טעםם דלא ניתנה תורה למה"ש שלא יהיו מולבשים רגע אחר העבודה. ה"ג סוכה כאמור אף שאסורה בהנה ולא מהני בה חנאה מ"מ שפיר יכול להנות אם יירדו גשמי משום הך סברא שלא ניתנה תורה למה"ש שלא ישחה רגע אחר שהתחילה הגשמיים לירוד:

מיהו זה לא יתכן אלא לשיטת ר"ת ז"ל שהביא הטור בשמו (ב似ין תול"א) דסוכה שאין הגשמיים יכולים לירוד לתוכה פסולת א"כ כיון שע"כ צריכה להעשות באופן שיכולין הגשמיים לירוד לתוכה ולא ניתנה תורה מה"ש שלא ישחה רגע א' משירדו הגשמיים להכני חזין דעתנה להנות בה אף שלא בעידין קיום המצוה דומיא דבג"כ. אבל לפי מה שנחלקו עליו הראשונים ז"ל וסבירי אכן אם אין הגשמיים

גשמיים דלא הו מצוה וננהנה בישיבתה. ולא תימה שלא אסורה תורה אלא הנהה של כלוי דהינו שנותל עצים מהסוכה וסורתה אבל ליהנות ממנה כשהיא בשלמותה שרי כרמשמע ריחטא דלישנא בתוס' שבת (רף כ"ב) ד"ה אבוחון דכללו דם שהקשׂו אמר אבוחון דכללו עצי סוכה דנקא מקרא ומה חג לה' ותרצ'ו דמעצי סוכה לא הו לפנין דשאני סוכה דבמספק בהן איכא ביטול מצוה אבל בהרצאת מעות נגד נר חנוכה ובינוי סוכה ליכא ביטול מצוה עכ"ל. זו"א דודאי גם התוס' לא כתבו כן לדינה ולא באו רק לתרוץ הא דלא אמר הש"ס אבוחון דכללו סוכה משום דaicא למידחי שלא אסורה תורה אלא היכא דaicא ביטול מצוה כמו הרצאת מעות נגד נר חנוכה וכמו דאסרין הנהנה מנוי סוכה אע"ג דליקא ביטול מצוה וגבי הדיס של מצוה נמי אמרין בסוכה (רף ל"ז) ד אסור להריך בו אף על גב דליקא ביטול מצוה ורק הנהנה בעלים ומדאוריתא נראה דאסור כל הנאות כ"ז שהסוכה קיימת כיון דמקשין להגיצה וחגיגת אסורה בכל הנאות כדי בחתמת קדשים ושיבת בית מקורי הנהנה כמ"ש התוס' בר"ה (רף כ"ח) ד"ה המודר דבסוכה בלבד המצוה איכא נמי הנהנת ישיבה עי"ש. וא"כ נראה דאסור לישב בה בעית גשמי דליך מצוה אז, ואל תשיבני מהא דאשה מותרת לישב כדאשכחן בהילני המלכה בפ"ק דסוכה ובشمאי הוקן שפיקחת המזוזה בשביל כלתו שלידה ולא חיישין מה דמתהニア מסוכה והיא אינה חייכת בסוכה אפיו מדרבנן. זו"א דלא מיבעי לר' יוסי דסובר בר"ה (רף ל"ז) דנסים סומכות רשות ולא איכפת לנו מה שעבדה עבודה בקדושים ממשום דכל מידי דהותר גבי איש הותר נמי גבי אשה אלא אפיו למאן דאסר נשים לסמוך משום דכין דין מכוונים במצוות סמicha אשה בסוכה איסור עבודה בקדושים נמי לא קשה מישיכת אשה בסוכה דהתם נמי גבי הילני המלכה לא ישב בו איש המחויב במצוות דלא עשה רק בשביבה וסוכה אינה מתקדשת להאסר בהנהה אלא אם ישב בה בקיום המצוה ואפי' בהזמנה לישב בה לשם מצוה נמי לא מיתסרא בהנהה כמ"ש הרשב"א בחידושיו בכיצעה וכיוון שלא ישב בה איש המחויב בסוכה היא מותרת בהנהה. ואף לר"י דסובר בניתה גבה הוו יתבי הא

הגה"

*) ואפשר לפרש הא דבעי שם בסוכה (רף כ"ז) אמתהニア דירדו גשמיים משל מה הדבר דומה לעבד שבא למצוה כוס לרבו ושפך לו על פניו וアイובי להו מי שפך למי ופרש"י ז"ל דסבירא לה אם כוונות המשנה שהעבד שפך הocus על רבו או הרוב על העבד ופרש"י ז"ל שה סימן שאין ישראל עובדין כשרה וזה דוחק דלמה מראים לו סימן זה דוקא במצוות ישיבת סוכה שקיים ולא הרואו לו סימן זה במצוות אחרת. אבל לדברינו אפשר לפרש דביעית הש"ס הוא משום דמתהニア משמע דמייר שירדו הגשמיים אחר שהיתה כבר בסוכה וא"כ כבר נתקדשה הסוכה וא"כ אפשר לפרש כוונות המשנה דהעבד שפך הocus על פניו רבו והיינו דכין דירדו גשמיים אם ישב שם יהא דומה כמו שופך הocus ע"פ רבו דנהנה מסוכה מקודשה שקדושה כמו חגיגת כביצה וכיוון שלא ישב בה איש המחויב בסוכה הוא מותרת בהנהה. ואך לר"י דסובר בניתה גבה הוו יתבי הא ע"פ העבד שאומר איini חפץ בשימושך:

והנובוי מה"ת (סימן קל"ג) פירש מתוק קושיא זו דבאמת הא דפרק וכי מצות ל"ג אין כוונת רבא להאי כללא דקיייל מלען רק שכונתו דכיון דאמר הנאת סוכה עלי אין כוונתו על ישיבה של מצוה כלל אבל באיסורי הנאה שאסורה תורה לא אמרין מללה"ג משום דaicא הנאת ישיבה ומתחוך זה למד הנובוי זיל אדם סיקך באה"ג האסור מאייל לא אמרין מללה"ג משום דaicא הנאת ישיבה:

ולענ"ד דגם בסוכה אמרין מצות ל"ג אע"ג דaicא הנאת ישיבה. ואע"ג דבכל המצוות שיש בהן הנאת הגוף לא אמרין בהו מצות ל"ג הינו היכא דהמצוה הוא עניין בפ"ע והנאה הוא עניין בפ"ע כמו בטבילה דהמצוה הוא ביאתו במים והנאה הוא דבר בפ"ע ואין להמצוה שיקות עם הנאה רק שאינו יכול להפריד ההנהה מן המצוה בימوت החמה וכן בהנאת תשמשך עלי אין קיום מצות עונה שיקות עם הנאה ורק שא"א להפריד ההנהה מן המצוה וכל כה"ג לא אמרין מצות ל"ג דנהי דלא איכפת לנו بما שננה מקיים המצוה מ"מ תערוכות ההנהה שיש בהאי מעשה להיכן אויל ואסור. אבל מצות סוכה שעירק יסוד המצוה הוא על ההנהה שהتورה אמרה צא מדירת קבע ושב בדירת עראי דהינו שהשימוש שהאדם יש לו בכיתו כל השנה דהינו ישיבה יהא בחג שימוש זה בסוכה וכן שומר פירות או מצטער ואט ררכיס פטרויים מן הסוכה וכן דעיקר המצוה לישב בסוכה במקום ביתו ואכילהו ושתיתו וישיבתו בכל השנה היא סוכתו תמורה ביתו ואכילהו ושתיתו ושככל השנה היא בכיתו תהא כתעת בסוכתו. א"כ כיוון ויטור המצוה הוא על ההנתה הישיבה וכיוון דקיייל מצות ל"ג לא איכפת לנו בהנאת הישיבה דאית בה דהא הנאת הישיבה היא עיקר המצוה ומחבטלה מהנהה בתוך קיום המצוה דכיון שההנהה היא נכללת בקיום המצוה היא מחבטלה בתוכה ושפיר פריך וכי מצות ליהנות ניתנו דלא דמי למקרה שטובל בה בימות החמה דמקרי הנהנה. דחתם הנהנה נפרדת מן המצוה ואין שיקין לומר שהנהנה חתבטלה בתוך המצוה שהיא לה גם כח המצוה שהרי אין לה עניין עם המצוה כלל רק שנפנו יחד קיום המצוה עם התקרכותו בימות החמה. משא"כ בסוכה שקיים המצוה נקבע בהנאת הישיבה כמו שביארנו. וגם התוט' לא חתבו סברא זו בסוכה יש הנאה בישיבה אלא לעניין מה שחקרו אם מדמיין שופר לסתוכה לעניין הא דאמרין בסוכה שאם אמר ישיבת סוכה עלי אסור ע"ג רמצות ל"ג וחל הנדר אף שאינו בו הנאה והוי דבר שאין בו ממש. ה"ג אם אמר תקיעת שופר עלי חל ע"פ שאין בו הנאה. וע"ז כתבו שיש לחלק דלעלום ע"ד שאין בו הנאה אין הנדר חל ומוחר בשופר אף שאמור תקיעת שופר עלי דין רמצות

ירודים לתוכה כשירה כמ"ש הטור שם א"כ אין ראה דעתן להנחות מסוכה שלא בעידן מצוחה דהא אפשר באמת שצורך לשוחתה באופן שלא ירדו לתוכה גשמיים כדי שלא יצטרך להנחות מיшибתה כשירדו גשמיים. ועוד דאפי' לדעת ר"ת זיל בסוכה שאינה מקבלת גשמי פסולה דמותה מזה דעתה תורה רשות להנחות מסוכת מצוה שלא בשעת קיום המצוה משום דלא ניתנה תורה למה"ש כמו גבי בג"כ. מ"מ הא גבי בג"כ גופא כתבו התוס' ביוםא שם ד"ה בגדי דאפילו בעזרה אסור ללבשן לכתילה שלא לצורך עבודה ודוקא לענן ליוזהר להטיין מיד אחר העבודה אמרין לא נתנה תורה למללה"ש. אבל ליכנס בתקילה שלא לצורך עבודה אסור א"כ בסוכה נמי נהדי אדם יושב בסוכה וירדו גשמיים א"צ למהר לצאת ממנו דעתה להנחות ממנה דלא ניתנה תורה למללה"ש. אבל ליכנס בתקילה בשעת גשמיים לישב ולאכול בה אסור דקה מתחני מסוכת מצוה שלא בשעת קיום המצוה כמו אסור לבוש בג"כ בתקילה שלא בעידן עבדה. מיהו מלשון רשי"ז זיל ביוםא שם שכח למדינה אסור שנוהג בהן דרך חול משמע דמדרבען בעלמא אסור מפני שנוהג דרך חול ולא משום נהנה מהקדושה וכיון דמדרבען הוא אפשר דלא גזרו בסוכה זדר"ק:

סימן נ

שאלת סוכה שישכה בסכך של איסורי הנאה כמו עצי אשירה או קשין של כלאי הכרם מה דין:

תשובה נראה לכוארה דאפשר לומר בזה דמללה"ג כדאמר בהודיא בנדרים (דף ט"ז) דמחלק אבי בין אמר שכואה שלא אהנה מן הסוכה שלא חל ובין אמר הנאת סוכה עלי דשפיר חיל. ופרק רבא עליה וכי מצות ליהנות נתנו עי"ש ושרי באומר הנאת סוכה עלי. אלא שהתוס' בר"ה (דף נ"ה) המודר כתבו שם ולדברי רבא דאמר אדם אמר ישיבת סוכה עלי אסור לישב בסוכה היה משמע דכאן נמי אם אמר תקיעת שופר עלי אסור לתקוע בו תקיעה של מצוה כמו גבי סוכה אם לא נחلك בגדי סוכה בלאו מצוה יש הנאה בישיבה אבל גבי שופר אי לאו מצוה אין הנאה בתקיעה. ובאמת דבריהם זיל תמהין מאד אדם נימא דשירק הנאה בסוכה משום ישיבה בלבד הנאת מצוה א"כ מי פריך רבא וכי מצות ליהנות ניתנו הא כל היכא דaicא הנאה לא מהני הא דמצות ליג' כדאמרין גבי מעין שאין המודר הנאה ממו טובל בו בימות החמה משום דaicא הנאת הגוף וכו"כ הר"ן בנדרים (דף טז) גבי הנאת תשמשך עלי דרא"ג ומלילן מ"מ הכא דaicא הנאה שאני וכבר עמד על דברי התוס' בס' מהנה אפרים:

summah b'ayot ha-sulcha, derachy' kesocha (ג, ה) נ"ח"ב
ayot ha-sulcha katav "כל סמה זו חינה מל' צבאי
ニיסוק פמיס כדמפרץ (ונמ', ג, ג) וצנחתם מיס
צצון", ולכיתתו שמיינט פמיס פיח במאמיינט
צמחת ayot ha-sulcha, וביע"ל דיס קיוס מיוחד
צחליגת ומילוי פמיס.

אולם מליכת דהראמג'ס פמחייך דהצמחה פוח קרלה
דוצממת לפני ד' הילקיס ז' יmis, וכמוו
כל' נסדייה נפ"ח מלובג הילכה י"ז, וממיילן לפ'
דעטו אין קיוס כל' צמilio פמיס, ואין חיוט הצמחה
תלו' צמilio פמיס.

ועייןkesocha (מע, 3) דמקשה פגמ' נייתי [למיס
במילוי פמיס] צמקודצת, עי"צ. וקאה למך
יצ'לו צלי' צרטה, ומוכחה לחולקה סיס קיוס כל' מילוי
פמיס חזוקן לצל' צרטה.

גרידל, ולפי דעריאט אין רליה מכגמ' סס, וילכתי
יש להקטפק גדר מיילוי פמיס לסתטטס.

והנה יען כרמג'ס דהוזיל צחים כתו, וכלהו
כפ"י מתמידין ומוקיפין הילכה ז' "ויהי
בקדים ניסוק פמיס לזכה מפלו נמקן צללה ילה",
ומזום צפירות לדימוד הוגם' דמה ניסוק מהורתה כו' מה
מג'יסוק עלאו, וכ"כ האמל"ט סס. ובלהמת כרמג'ס
צפלכוותיו לה' האצייר מהומה מענן מילוי פמיס, ורק
כתוב צפ"י מתמידין ומוקיפין הילכה ו' "כל צבעת ימי'
המג מנוקlein חת פמיס ע"ג המזוזה", האל לה' האצייר
חת מילוי פמיס כל', ומצען לדידיה ליכו קיוס כל'
צמilio פמיס. [ה"ה לא"ע סס צבל"ז "כילד סי' טוזן
לולחית כל' זכ' פה ממלה חותה מן הצלחות פגיעה
לצער פמיס תקעו הריםו ותקעו".]

ונראה פצוט דרכ' וברמג'ס לסתטת'קו חולין,
לכרי' נחלהו רצ' וברמג'ס בענין

סימן קמה

בעניין יין מזוג לגביו ניסוך

התי נחצחווי הkapellis, וכן מפורה כרא"י סכתב
"התי נחצחווי לפ' צפערמיס מחלפיין".

אבל עיין כרמג'ס פ"י משל' תמידין ומוקפין כ"ז
אכתב צהלי' ליאנו, "ויהי עירה פמיס לתוכה
ס'ין או ס'ין לתוכה פמיס, וניק' צניכס מכל' לחוד
יליה". הרי דהראמג'ס פירץ במאנה דערירה כל' מיס
לתוכה כל' יין, מה צהלי' פספליס, האל עיריה פמיס
לתוכה לולחית כל' יין, מה ס'ין למיס, ונענצה יין מזוג
עם מיס וניק' צניכס ייח'.

והנה פמג'ח (מלוא ז"כ) תמה מל' על ציטת
הראמג'ס זהה, דהה צנרייתה פגמ' ג"כ פ'
המודר פירות (ג', ה) מפורה דיאן מזוג פקול נגדי
מזבח וגמפרי דריש לה' מקרלה, ח'כ' ח'יך פקק

במשנהkesocha (מח, 3) חנן, "ニיסוק פמיס כיל' צלה
לולחית כל' זכ' מזוקת צלה לוגין סי'ה
ממלה מן הצלחות וכו', עלה צבב' ופנה נצמלהו צני'
ספליס כל' כסוף סי' זס וכו', מערכו כל' מיס מזרחו
כל' יין, עיריה כל' מיס לתוכה כל' יין וכל' יין לתוכה כל'
מיס ילה".

ופשטוות במאנה כהה דערירה כל' מיס לתוכה כל'
יין וכל' יין לתוכה כל' מיס, סי'נו צהלי' פספל
ספליס וניק' פמיס לתוכה ספל פל כל' יין וכיין לתוכה
ספליס. וכן נרחה מפוגם' (סס) דקהלמר מהה דצבי
ספליס מצחירין, "צעלמה דיאן מצחיר דמי' להמיה'
מצחיר, כיון דהה מר עיריה כל' מיס לתוכה כל' יין
וכל' יין לתוכה כל' מיס ילה, כל' מיס התי נחצחווי",
כרי' דמייר'י צעריה כל' יין לתוכה ספל כל' מיס ומז'ו'ס

כדין ניסוק מקדצין עליו, מטה"כ ש hollow ודו"כ דמי
פסול נחפה לגבי מזבח הין מקדצין עליו.

ובאמת כען זה נראה דהלו בגוונים סמיטרים
sharp ודו"כ, סורי sharp ודו"כ ח'ינו
פסול נחפה hollow חיקורerek קרכבה, והין זה כוגע
לכסר יין לגבי קידוט.

ואשר לפ"ז י"ל דהה דעתירה מיס לתוכה יין תנן
לילם, כו"ה מזום דמיiri נקוכות ב"י מנות
ニיסוק המים וגס מנות ניסוק סיין, ומול גס על המים
נות ניסוק, זהה הין כלון חקלון וכפוקעה ע"י
התערוצות כל מיס ציין צמעסה ניסוק, כיוון דגס
על המים י"ס תורה מעסה ניסוק, וכמעסה ניסוק חל
צין על המים המשוער ציין וכיון על סיין צעמס,
וכמ"ג דהין מזוג פסול נחפה כל סיין מפסק
ברמץ"ס דהין מזוג כסר לקידוט חף sharp ודו"כ
פסול, ועל כן יולא י"ח מנות ניסוק צין כל סיין וכיון
כל מיס.

וביתר זיהור י"ל, דהה חותמת ניסוק המים וניסוק
סיין צייני המכדי, וכדוחין החלות קיומס
כו"ה ניחד, ולכן מлотן סיינו מקלחין ווירדין צגת
חתת, ובנקב כל יין מעוצה וכל מיס דק כדי סיינו
שניהם כלין כחד כמזהר כ"ז צמאנה (טס), ה"ז
כ"ז כו"ה מזום י"ס קיוס חד כל ניסוק המים וכיון
ויש לירוף ציניכס, ומונן בטיבת ה"ז דעתה עלייה
ידי חותמת ניסוק, כי הין ניסוק שהחד מפקיע ומגטול
חתת המעסה ניסוק כל חמץרו, דהה תרו"יכו חד
קיומת כל ניסוק **הית צהו.**

אולם נראה עוד דעתת ברמץ"ס, דברמץ"ס כסר
דלקותה יין מזוג כסר לנכסcis, ומה דקהמר
הגמרה כ"ז וככפרי דהין מזוג פסול, סיינו צהופן
שרק ע"י המים י"ס ציעור ניסוק, ע"ז נתנאל טס
demis ח'ינו מצלים לשיעור כל לנכסcis, לחף דבכל
סתורה כולה יין מזוג חסיך כולה יין והמים מצלים
לששור סיין, כדוחין לנעין כום כל נרכבה, וכן מסה
דהין מזוג נקנה בכקס מונזר, וכן נראה דמייר חיין

ברמץ"ס דעתירה כמיס למקל כל יין הוא להיפך דילם
כה סוי יין מזוג לפסול לגבי מזבח, ולע"ג.

והן חmens לברמץ"ס עלמו צפ"י מכל' חיסורי
מזבח גבי פסולי יין לה בכיה דין זה דין
מזוג פסול לגבי מזבח, וככבר עמד ע"ז צלה"מ טס
על מהל, מ"מ צודאי לה יהלוק ברמץ"ס על המקפרי
במונת צגמה, כ"ז כליה חולק. ولكن העהה המכ"ח דגס
לברמץ"ס ודחי מנות ניסוק סיין לה כל כיוון דמי
יין מזוג, ומה דקהמר דילם כיינו מנות ניסוק
במיס, וחכתי ל"ג.

והנראה צז, צבקדים דברי ברמץ"ס צפל"ט מהל'
צבתה כל' י"ד וו"ל, "הין מקדצין חלון על
סיין רחמי לנקד על גבי מזבח, לפיכך חס נתמראכ
זו דו"כ הוא ש hollow מפילו כתיפות חמראל צחנית גדולה
הין מקדצין עליו, כך חנו מוריין כלם חמראכ. ו"ז מי
סמותיר לקדצ נעליו, והומר לה נהמר סיין רחמי לנקד
על גבי מזבח, חלון להויה יין שריחו רע הוא מגולח
חו מכושל שחין מקדצין על חד מכאן". ובנה לאיטתה
הלו בגוונים דהין צנתמראכ זו דו"כ הוא ש hollow פסל
כי ח'ינו רחמי לנקד על גבי מזבח, ח"כ ל"ע כל יין
מזוג חייך מקדצין עליו פרי ח'ינו רחמי לנקד על גבי
מזבח, דהה יין מזוג פסול לגבי מזבח, ולע"ג צדעתם.

וע"ב נראה מכוול מזוג, דמלוק כפסול ש hollow הוא
דו"כ למזבח מכפסול דהין מזוג, ש hollow ודו"כ
ח'ים רק חיסורי הקרכבה למזבח, hollow פסל נחפה
לקרכבה, מטה"כ יין מזוג ח'ינו פסל נחפה כל
סיין חי כוי מזוג, hollow דהה דין מיזח סנהמר
במעסה ניסוק, דlus נתמראכ מיס ציין התערוצות
כל מיס מפקיע טס מעסה ניסוק, כיוון דהין תורה
nisok חל בגבי המים, ממיליה התערוצות כל המים
צנוף ניסוק פומל חת מעסה ניסוק, וו"ז ע"ז
תורת ניסוק כל יין. ו"ז כר על כן ח'ין דין זה פומל
יין מזוג לגבי קידוט וו"ז מזוג כסר [ו"ז דראצה מנותו
כ"ז מזוג], כיוון דלהו הוא פסל נמוך נחפה לדהין
 hollow צמעסה ניסוק, וע"כ לנעין קידוט דלהו חיירין

ספר הושענות

עדות מישמיות. פועל ישות. צדיק נשות. קריית נא קרב תשועות. גנש תשואות. שלש נשות. הושע נא: החיש לחשעות. הושע נא:

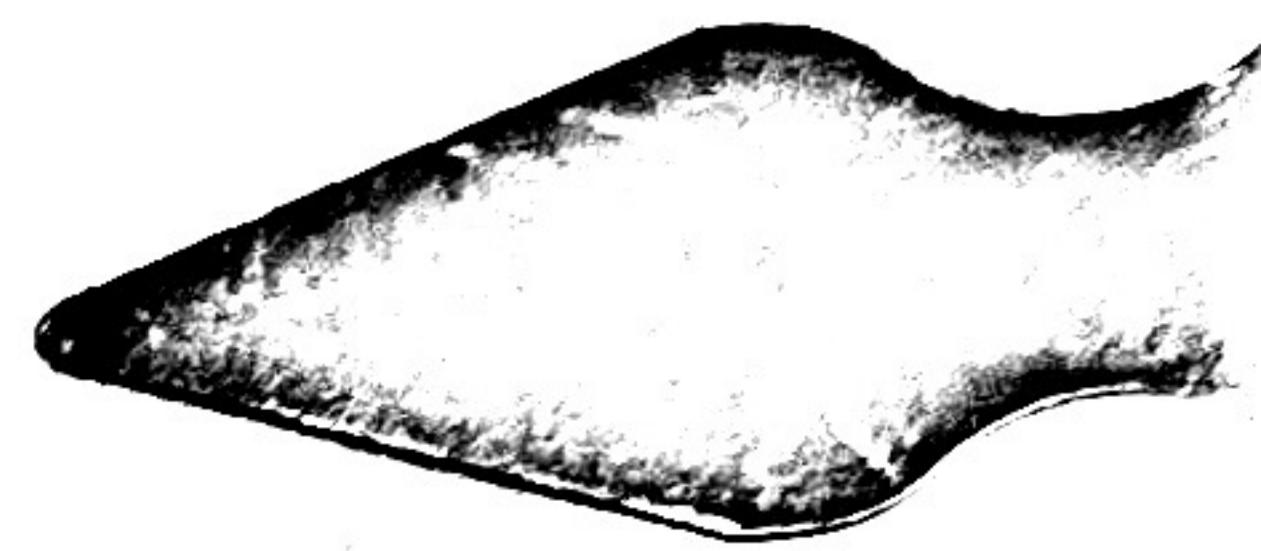
אני והו הושעה נא:

אָלִים בְּלֹוד עַמֶּה. בְּצָארָה לִישָׁע עַמֶּה. בְּן הוֹשֵׁעַ נָא :

נימוקי הגרייב אמי וזה הוושיעה נא. כ"ה הלשון במשמעות סופיה פ"ד ט"א י' יהודת אמר אין והוא הוועיטה נא. הנה בפ"י הרב מברטורה והרמ"ם בפיו שואן כתבו הילכת אמרון וסחטה כפירושו דרבנן כתיק וכ"כ הרמ"ם בחיבורו פ"ד מד"ל לילך דין כ"ג בכל יום ויום בקיון את המזבח בלווביכון בידין פעס ארת' ואומרם אנא ח' הוועיטה נא וכו' וכבר נתנו ישראל בכל המקומות להריה תיבה באטען השנotta ומוקפן אותה בכל יום ברוך שהו מוקפנן תהובחה זכר לטקס. כתוב ה'קה"ט בכל יום ויום וכו' משנה כלשונה דף מה' י' א' יוכת' קדרון ומחרב דרבינו פשטונו שפטו ע"כ. ואחר הרצאת דברים אלו נעלם פמיאן מהנגן שאנו אומרים אני ורו' הוועיטה נא. ומחרב ג' בבלושו ארח' סי' טיפ"ב' נהוגות להתקין המנור פמיאן אחת וכו' ואומרם אני ורו' הוועיטה נא בכו' ע"ל. וכן יעד הפיטון בטיפות הוועיטה של שבת ווועטה כהורעת יק' החזביך טובבים בענינה רונינט

אברהם ורבקה (ב' זב) **וְאַבְרָהָם וְרִבְקָה**

Once

THREE WISHES FROM A GENIE

Those who have knowledge don't predict.

Those who predict don't have knowledge.

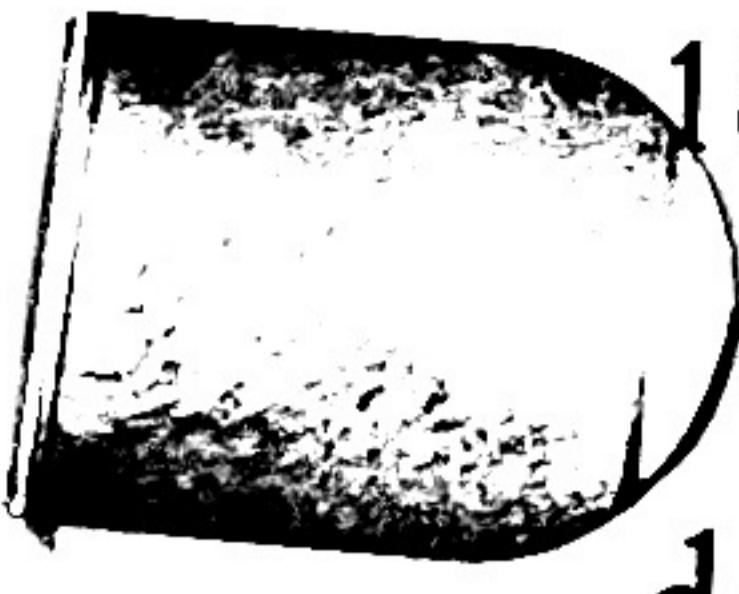
Lao Tzu, Ancient Chinese Philosopher

The tragic events of 9/11 are embedded in humanity's collective consciousness. The authorities have adjusted the official death toll of 2,974 a few times, but it remains close to the original estimates that we all listened to with horror on that September day. This much is well known. All *too* well known.

Statisticians, however, think the real death toll is much, much higher. The official count ignores the thousands of people who, influenced by 9/11, literally gambled with their lives. Perhaps, unwittingly, you too were one of the gamblers: one of the lucky ones, that is. Let's explain...

THE ILLUSION OF CONTROL

After September 11, 2001, many people feared further terrorist attacks and chose to travel by car instead of flying. To put it simply,

the number of airline passengers in the fourth quarter of 2001 fell by 18%, by comparison with the last three months of the year 2000. In other words, influenced by 9/11, close to one in five travelers decided not to fly. Let's look at some other numbers now: in 2001, there were 483 deaths among commercial airline passengers in the USA, about half of them on 9/11. Interestingly, in 2002 there wasn't a single one. And in 2003 and 2004 there were only nineteen and eleven fatalities respectively. This means that during these three years, a total of thirty airline passengers in America were killed in accidents. In the same period, however, 128,525 people died in US car accidents. Moreover, it has been estimated that – in the year following 9/11 – some 1,600 deaths could have been avoided if people had not driven but instead carried on taking the plane as usual.¹

Why did so many people take their car instead of the plane after 9/11? The simple explanation is that, behind the wheel of your own automobile, it's natural to feel in control. Try telling drivers that they have no influence over the skills of other road users, the weather, the condition of the road, mechanical problems, or any other common causes of accidents – and they will agree. But they still *feel* in control of their destiny when they drive. They can't help it. Put them on a plane, and they think their life is in the hands of the airline pilot or, worse, a bunch of terrorists.

Psychologists call this the "illusion of control." It makes sense from an evolutionary point of view. The desire to stamp our authority on our environment explains much of our progress as a species – from the beginnings of agriculture to missions to Mars and beyond. The problem is that we don't know when to stop. For instance, experiments show that people think they're more likely to win the lottery if they pick their own numbers. They also think they'll do better in a game of chance if they throw the dice themselves. The truth is that they can make no difference whatsoever. These are games of pure luck.

In the case of the post-9/11 drivers, most of the deaths were caused by *bad* luck. But those who chose their cars over the plane can't be blamed entirely for their folly, as our inbuilt illusion of control is often magnified by media coverage. Plane crashes are turned into video images of twisted wreckage and dead bodies, then beamed into every home on television screens. It's no wonder so many of us dread flying – and did so even before 9/11. Meanwhile, the thousands of airplanes which arrive safely at their destination every day hold no media interest. This isn't news. So even the most logical of us are led to believe that the chance of a passenger dying in an airplane accident is much, much higher than it really is.²

Car crashes, on the other hand, rarely make the headlines, unless they're multiple pile-ups with mass fatalities (which are also statistical exceptions). Meanwhile, smaller-scale road accidents occur in large numbers with horrifying regularity, killing hundreds of thousands of people each year worldwide and seriously injuring many more. We just don't hear about them. Again, this lack of awareness prevents our logic from over-riding our instincts.

As the months and years that followed 9/11 show, the illusion of control – magnified by media sensationalism – can occasionally be fatal. The rest of the time, it can be dangerous to our health, wealth, success, and happiness in varying degrees. After all, for every death in a car accident, there are about nine serious injuries. That's partly why we've written this book – to show that we can't predict most of what happens to us, let alone control it. But there are things we can do to minimize the negative consequences of our inability to predict. Most of all, it's essential to understand the relative roles played by chance and our own actions in shaping our lives.

FROM ILLUSION TO PARADOX

We believe that one of the biggest challenges facing us both individually and collectively is to accept the full extent of uncertainty that surrounds our decision making without being paralyzed by hesitation.³ Being hit by a car while crossing a road, being struck by a coconut while on vacation in a tropical paradise, or getting incurable cancer is something that can happen to anyone. Yet the illusion of control makes us believe that such events only happen to others, never to us.

In this book we go beyond simply dispelling the illusion of control. Our message is both more subtle and more compelling. As human beings, we can never shake off our basic desire to eliminate uncertainty. But ironically, it's by realizing and accepting that we *don't* have control that we actually gain *more* control over what happens to us. This can make a big difference in the way we face the future and the decisions we take. Sometimes, we might avoid bad surprises by shaking off our illusion of control (say, by continuing to fly rather than driving). In other cases, we might be able to take out appropriate insurance to cover the risks we've identified (say, by taking out life insurance to protect our family in the event of tragedy, or simply wearing a seat-belt every time we travel by car).

However, the post-9/11 road fatalities suggest that relinquishing control can be even more powerful. If governments had diverted just a little of the colossal spending on increased airport security into raising awareness about the comparative risks of flying versus driving, they might have saved thousands of lives and even more serious injuries. The traveling public doesn't necessarily need a detailed understanding of probability theory or banks of statistics. Sometimes simple facts can be sufficient. Just knowing that in 2002 not a single airline passenger died as a result of a commercial airline crash in the USA, while car accidents killed 43,005 people (and seriously injured

many more), can change behavior. The beauty is that, by giving up their perceived control and placing their well-being in the hands of an airline (over which they have no control whatsoever) travelers reduce their chances of having an accident. Paradoxically, by accepting that their previous sense of control was largely illusory, they gain greater control. This “paradox of control” is at the heart of this book.

YOUR WISH IS YOUR OWN COMMAND. OR IS IT?

Imagine briefly that something very strange has just happened. Instead of revealing these very words and sentences, the act of opening this book has released a friendly genie who promises to satisfy any three wishes you desire. What will your wishes be? But wait . . . don’t answer yet. Like all the best genies, this one has a few reasonable rules to follow, not to mention a little sound advice.

First, let’s be both sensible and selfish. Your wishes should cover the long term in order to provide the most benefits for you – and you alone. Second, let’s be realistic about what we’re imagining here. Your wish can’t exceed existing physiological limits. So, no, you can’t live to the age of 500 or become twenty years younger. Third, let’s think it through and not make the same kind of mistake as Midas, the mythical king who asked for everything he touched to turn into gold. It did – including his food, drink . . . and daughter. Fourth, bear in mind that you’re not the only person to have access to a genie. (There’s an imaginary one free in every copy of this book, after all.) So, by all means go ahead and ask to become the richest person in the world. Just don’t expect to stay the richest for long, as someone else is bound to make the same request. Finally, no cheating. Your wish shouldn’t contain double demands. To be rich *and* famous counts as two wishes, not one. And rest assured that the age-old trick of wishing for more wishes won’t work either.